

Г. ФИЛИПОВ
ПАТИЛАТА НА ЕДИН
МЛАДЕЖ

chitanka.info

Имало едно време една вдовица, която искала синът ѝ да учи и да стане майстор, затова го изпратила да обикаля света. Момчето трябвало да пътува три години, за да научи нещо добро. Майката го приготвила за път и му дала за другар най-доброто куче, което имали. Кучето се казвало Фасан.

Младежът тръгнал. Вървял, вървял, стигнал до една гъста гора. Там живеели разбойници. Те го нападнали и искали да го пленят. Младежът се борил юнашки, кучето му помагало и хапело разбойниците.

Един от тях много се разгневил и убил вярното куче. Младежът успял да избяга от разбойниците, навлязъл навътре в гората и се изгубил. Не знаел накъде да върви. Скоро стигнал до една къщичка и влязъл вътре. Вътре видял стара бабичка и ѝ разказал всичко, каквото му се случило. Помолил я да му покаже по кой път да тръгне, за да излезе от гората. Младежът разказал на бабата за кучето си, което било убито от разбойниците и тя му рекла:

— Аз имам три хубави кучета. Можеш да си избереш едно от тях и да го вземеш.

Изведнъж бабата се провикнала:

— Хапал-разкъсал!

Тутакси в къщата влязло едно голямо куче и бабичката попитала младежа:

— Харесва ли ти това куче?

Хубаво е — отвърнал колебливо младежът, — но моето беше още по-хубаво.

— Одирай-всичко-което-е-цяло! — извикала повторно тя.

Появило се второ куче, още по-голямо и хубаво от първото, а бабата попитала младежа:

— Как ти се вижда това куче? Харесва ли ти?

— Харесва ми, но аз предпочитам моето куче — отвърнал той.

Бабата още веднъж извикала:

— Хитър-бърз!

Начаса се появило трето, още по-голямо и много хубаво куче. Младежът веднага казал:

— Това куче ми харесва! То толкова много прилича на моя Фасан, че ако не бяха го убили пред очите ми, бих казал, че е той.

— Подарявам ти и трите кучета — казала бабата. — Обещай ми, че ще ме помниш и няма да се срамуваш от мойта беднотия.

Младежът обещал и тя му дала една свирка, като му рекла:

— Пази я добре, защото с нея можеш да повикаш трите кучета.

Младежът благодарил горещо, разделил се със старата жена и тръгнал по пътя, който тя му показала. На мръкване стигнал до една усамотена в гората кръчма. Отпред една слугиня миела дървени съдове. Като забелязала младия човек, тя сякаш се изплашила и му направила знак с ръка да не се доближава. В това време вратата се отворила, излязъл кръчмарят и поканил закъснелия пътник да пренощува в кръчмата.

Сърцето на младежа се свило от страх, но вече се спускала нощта, а той бил гладен и жаден. Влязъл в кръчмата заедно с трите си кучета и си поръчал вечеря. Донесли му голям къс месо и хляб. Младежът започнал да се храни, а кръчмарят го наблюдавал зад тезгяха. В кръчмата нямало други хора. В това време влезла жената на кръчмаря. Тя носела паница с три резена хляб, намазани с масло. Кръчмарят се приближил до нея и тихо ѝ прошепнал нещо.

— Наздраве! — рекла тя на младежа.

— Благодаря ти, кръчмарке! — отвърнал той.

— Ела да ти покажем стаята, където ще пренощуваш! — рекла му тя и подала свещта на мъжа си. — Кучетата ще спят в обора — добавила тя.

— Кучетата ще останат при мене! — заявил младежът.

Кръчмарят отворил вратата и тръгнал напред със свещта. Жена му вървяла след младежа. Тя носела паницата с трите резена хляб, които скришом показвала на кучетата и ги дразнела. Влезли в една стая, където по стените били окачени най-различни оръжия.

— Тук има много оръжие — казал изненаданият младеж.

— Живеем усамотени в гората — отвърнал кръчмарят. — Човек трябва да бъде сигурен. Моите деца отлично си служат с това оръжие.

Кръчмарят отворил друга врата и влезли вътре, а жена му хвърлила едно парче хляб на пода. Хапал-разкъсал отворил уста и го лапнал. Жената тръшнала вратата и кучето останало затворено в първата стая с оръжието.

Втората стая, в която влезли, приличала на склад за дрехи. По всички стени били окачени най-различни одежди. Младежът ги

разглеждал учуден.

Кръчмарят отворил трета врата и поканил младежа да влезе, а кръчмарката хвърлила второто парче хляб на пода. Сега подскочил Одирай-всичко-което-е-цяло и докато лакомо ядял комата, жената тръшнала вратата и го затворила.

Третата стая, в която влезли, била великолепна. Тук имало много бурета, пълни с пари, а по стените големи стъклени шкафове, пълни с накити, сребърни и златни съдове и скъпоценни камъни. Толкова много богатство младежът никога не бил виждал. Не могъл да се начуди, нито да си обясни, как това богатство е могло да дойде тук, в усамотената сред гората кръчма.

Кръчмарят отворил четвърта врата, а жена му хвърлила третото парче хляб. Скочил Хитър-бърз и го лапнал. Вратата се затворила и кучето останало вътре. Младежът не забелязал, че кучетата ги няма. Той бил захласнат в това, което вижда около себе си. Влязъл в четвъртата стая, където било страшно и пусто, като в тъмница. Стените и подът били опръскани с кръв.

Младежът усетил студени тръпки да лаят по тялото му, а кръчмарят с безмилостен глас му казал:

— Момко, тук много хора са се простили с живота си. И с теб ще стане същото, ако не приемеш да ми станеш другар в разбойничеството.

— Младежът изтръпнал, но бързо дошъл на себе си и рекъл:

— Предпочитам да умра, отколкото да стана разбойник!

— Както искаш — рекъл кръчмарят. — Пригответи се тогава, защото още сега ще те убия!

Казал това кръчмарят и грабнал тежката остра брадва. Младежът се уплашил и му рекъл с молещ глас:

— Щом ще ме убиваш, дай ми време поне да си кажа молитвата.

— Добре! — съгласил се кръчмарят.

Момъкът коленичил, но изведнъж си спомнил за свирката, която му дала старицата, за да повика веднага кучетата при себе си. Извадил я от джоба си и свирнал.

— Това ли е твоята молитва? — ядосал се кръчмарят и вдигнал брадвата.

Но преди да го удари, в стаята се втурнал Хитър-бърз, нахвърлил се върху кръчмаря и го повалил на земята. В това време дошли Хапал-

разкъсал и Одирай-всичко-което-е-цяло. Трите кучета разкъсали кръчмаря на парчета.

— О, смили се над мене! — проплакала жена му. — Не съм виновна! Този разбойник и мене ме хвана и ме държа затворена тук, за да изпълнявам волята му. Не ми отнемай живота, аз ще ти подаря една златна кутийка за енфие.

— Не ми трябва твоята кутийка, аз не употребявам енфие! — Отвърнал ѝ младежът.

— И не трябва да го употребяваш — рекла жената, — но всеки, който смръкне емфие от кутийката, ако обърне капака ѝ надясно, ще остане скован на мястото си, докато обърнеш капака наляво. Ти, младежо, все още не си преминал всички опасности. Аз зная мястото, където се крият побратимите на моя мъж. Те са цяла банда. С тях ти не си сигурен, дори с кучетата си.

Кръчмарката показала на младежа входа на скривалището, където било съкровището на разбойниците. В него се влизало през един капак на пода.

Младежът го повдигнал и пуснал вътре кучетата си, които лесно се справили с всички разбойници.

Младежът раздал част от богатствата на прислужниците в кръчмата, като най-много дал на девойката, която го предупредила да не влиза вътре. Изпратил скъп дар и на старата баба в гората, която му подарила кучетата и свирката. Изпратил част от богатствата и на майка си, а след това продължил пътя си.

Вървял, вървял и един ден видял пред себе си каляска. Прозорците ѝ били закрити с черен креп, конете също били покрити с черно. Младежът се спрял, а кочияшът му подвикнал:

— Ей, хлапако, какво зяпаш? Не знаеш ли, че трябва да се поклониш, защото возя една принцеса?

Грубите думи на кочияша ядосали младежа и той заповядал на Хитър-бърз да го вразуми. Кучето скочило на капрата, хванало кочияша за яката и го разтърсило. После го свалило от каляската и го хвърлило в локвата край пътя. Момъкът посъветвал кочияша, за въбдеше, да бъде по-внимателен и учтив с хората, които ходят пеша край него. После хвърлил любопитен поглед в каляската и видял принцесата, която също била облечена в черно и плачела. Момъкът я запитал защо плаче и тя отвърнала:

— Аз съм дъщеря на царя. Един зъл магьосник е хвърлил в нещастие нашата страна. Глад и скъпотия цари навсякъде. Магьосникът е заявил, че ще освободи страната ни, само ако стана негова жена. И тъй като баща ми обича повече царството си от мене, се е съгласил и сега аз отивам при магьосника.

— Но, хубава принцесо, защо пътувате сама? — попитал я младежът.

— Добри човече, — отвърнала тя — никой не се осмелява да дойде с мене. Само този кочияш се съгласи, но аз си мисля, че той върши това, защото е помощник на магьосника.

— Хубава принцесо, — рекъл момъкът — ще се съгласите ли аз да ви придружа като ваш телохранител? Може би ще мога да ви спася от лапите на магьосника!

Принцесата се съгласила и момъкът се качил в каляската. По пътя той забавлявал принцесата с приказки и тя, забравила своята мъка, започнала да се смее.

Скоро стигнали при магьосника. Той бил дребен, грозен и с дълга брада. Седял върху дънера на едно повалено дърво и очаквал пристигането на принцесата. Много се изненадал, че тя не е сама.

Младежът се доближил до него и му казал, че е телохранител на принцесата. Предложил му емфие от златната си кутийка. Магьосникът протегнал ръка към кутийката и си взел доста от емфието.

— Така, драги магьоснико! — казал младежът, като обърнал капака на кутийката надясно. — Сега можем спокойно да си поприказваме.

— Какво значи това, глупако? — извикал ядосано магьосникът и се опитал да скочи, но не могъл, защото сякаш бил закован за дънера на дървото. — Докога ще продължи тази глупава шега? Престани веднага, защото не мога да стоя повече така.

— Млъкни магьоснико! — рекъл младежът. — Лесно ще ти помогна. Преди това, обаче, ти трябва да освободиш тази принцеса и да обещаеш, че никога повече няма да хвърляш в нещастие страната на нейния баща. Това обещание ще напишеш на хартия и ще ми го дадеш! Освен това, никога повече не се мяркай пред очите ми!

Магьосникът се свивал, въздишал, ядосвал се, но бил принуден да се съгласи. Тогава младежът извадил кутийката с емфието и обърнал

капака ѝ наляво.

— Искаш ли още емфие? — попитал насмешливо младежът.

Магьосникът, ядосан, ударил силно кутийката и цялото емфие се разпиляло, а принцесата и момъкът се качили в каляската и се върнали в двореца.

Царят, заедно с придворните, ги посрещнал радостно. Всички много харесали спасителя на принцесата, но най-много тя го харесвала.

— За него ще се омъжа, татко! — рекла тя на царя. — За него, или за никого!

Царят дал съгласието си.

Така младежът станал зет на царя и наследник на престола му.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.